

Sygn. akt X C 4151/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) z siedzibą (...), wniósł o zasądzenie od pozwanej M. M. kwoty 2.500,00 zł. z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 19 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że pozwana w dniu 08 lutego 2018 r. złożyła wniosek o pożyczkę, którego celem było zawarcie umowy pożyczki na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. 2011, Nr 126, poz. 715 ze zm.). Wniosek obejmował udzielenie pożyczki refinansującej z przeznaczeniem na spłatę zobowiązań pożyczkobiorcy względem podmiotów trzecich stosownie do dyspozycji pożyczkobiorcy. Pozwana posiadała już wcześniej utworzony profil klienta na stronie internetowej pośrednika kredytodawcy (...) utworzony w dniu 29 grudnia 2017 r. Warunkiem udzielenia pożyczki było uiszczenie przez pozwaną prowizji w kwocie 267,75 zł., zgodnie z Tabelą Opłat, co pozwana uczyniła w dniu 08 lutego 2018 r. Złożony przez nią wniosek o pożyczkę refinansującą został zaakceptowany. W dniu 08 lutego 2018 r. pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarł z pozwaną umowę pożyczki refinansującej o numerze (...). Jednocześnie pożyczkodawca – działając za pośrednictwem operatora, tj. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, dokonał przelewu kwoty pożyczki w wysokości 2.500,00 zł. na rachunek bankowy podmiotu trzeciego, wskazanego przez pozwaną. O przyznaniu pożyczki pozwana została poinformowana w formie elektronicznej poprzez wiadomość e-mail. Termin spłaty pożyczki określono na dzień 18 lutego 2018 r. Powód podał też, że zgodnie z umową pożyczki nr (...), całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.767,75 zł., przy czym pozwana z góry uiszczała prowizję w kwocie 267,75 zł. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 19 lutego 2018 r. Pomimo podjętych przez pożyczkodawcę działań, pozwana nie dokonała spłaty zaciągniętego zobowiązania. Wobec tego w dniu 14 sierpnia 2018 r. powód i pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarły umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność, przysługująca względem pozwanej. W dniu 25 lipca 2018 r. powód wysłał do pozwanej pisemne zawiadomienie o nabyciu wierzytelności oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Pozwana, M. M., nie stawiła się na rozprawie i nie zajęła stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 grudnia 2017 r. sporządzona została przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Ramowa Umowa P. – L., (...), w której jako pożyczkobiorca wpisana została M. M., posiadająca numer PESEL (...). Przedmiotem ww. umowy było określenie zasad, na jakich pożyczkodawca – ww. Spółka oraz pożyczkobiorca zawierają umowy pożyczki. W myśl par. 2.2, pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na wskazanym we wniosku o zawarcie pożyczki koncie bankowym pożyczkobiorcy. Zgodnie z umową ramową (paragraf 3), warunkiem udzielenia pożyczki było prawidłowe zarejestrowanie się przez pożyczkobiorcę na stronie internetowej, prawidłowe jego zweryfikowanie się za pomocą usługi (...), złożenie w sposób prawidłowy wniosku o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę, pozytywne przejście przez pożyczkobiorcę weryfikacji i zawarcie umowy pożyczki w sposób, określony w Ramowej Umowie P..

W dniu 08 lutego 2018 r. sporządzony został dokument, potwierdzający zawarcie umowy pożyczki Nr (...), której stronami były (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i M. M.. Zgodnie z ww. umową, całkowita kwota pożyczki wynosiła 2.500,00 zł., kwota refinansowana – 2.500,00 zł., prowizja 267,75 zł., całkowity koszt pożyczki 267,75 zł., całkowita kwota do zapłaty – 2.767,75 zł. Prowizja płatna była z góry. Termin spłaty ustalono na dzień 18 lutego 2018 r. Stosownie do pkt 2, wypłata kwoty pożyczki 2.500,00 zł. nastąpić miała na rachunek bankowy, należący do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy.

(dowód: umowa ramowa pożyczki, k. 48-56, umowa pożyczki (...), k. 46)

W dniu 14 sierpnia 2018 r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...) z siedzibą na Malcie zawarta została umowa cesji wierzytelności, której przedmiotem był przelew wierzytelności pieniężnych, szczegółowo określonych w Załączniku nr 1.

(dowód: umowa cesji z załącznikami, k. 25-33)

W dniu 24 sierpnia 2018 r. sporządzone zostało, kierowane do pozwanej, zawiadomienie o przelewie wierzytelności, którym powód informował o umowie przelewu z dnia 14 sierpnia 2018 r. i cesji wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki nr (...) z dnia 08 lutego 2018 r. W tym samym dniu powód sporządził również, adresowane do pozwanej, przedsądowe wezwanie do zapłaty. Informował w nim o tym, że w dniu 18 lutego 2018 r. upłynął termin spłaty pożyczki, udzielonej na podstawie umowy nr (...) z dnia 08 lutego 2018 r., oraz że aktualny stan zadłużenia wynosi 2.676,64 zł. Na kwotę tę składa się nieuregulowana w terminie pożyczka 2.500,00 zł. i odsetki maksymalne za opóźnienie w kwocie 176,64 zł. Jednocześnie wzywał pozwaną do spłaty pożyczki w terminie 7 dni.

(dowód: zawiadomienie, k. 45, wezwanie do zapłaty, k. 44)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Podkreślić przy tym należy, że sama możliwość wydania wyroku zaocznego nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu.

Zgodnie z art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zdaniem Sądu, dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie z inicjatywy powoda, nie są wystarczające do ustalenia, że pożyczkodawca wypłacił kwotę pożyczki, wynoszącą 2.500,00 zł., oraz że w ogóle doszło do zawarcia umowy pożyczki, będącej źródłem zobowiązania, z którego wynikać miałyby wierzytelność, dochodzona pozwem.

W myśl przepisu art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej ilości.

Strona powodowa nie wykazała, że kwotę pożyczki wypłacono pozwanej, ani że – zgodnie z zapisem w pkt 2 umowy pożyczki nr (...) z dnia 08 lutego 2018 r., przelano ją na rachunek bankowy, należący do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Brak również dowodu na tak zasadniczą w sprawie okoliczność, jak wydanie przez pozwaną dyspozycji wypłaty kwoty pożyczki na rzecz ww. Spółki. Jest to tym bardziej istotne, że pożyczkodawca korzystał z usług pośrednictwa kredytowego, świadczonych właśnie przez ww. (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na rzecz której rzekomo pozwana wydała dyspozycję w celu refinansowania kwoty 2.500,00 zł.

W ocenie Sądu wątpliwe jest również uiszczenie przez pozwaną prowizji w kwocie 267,75 zł., co było warunkiem zawarcia umowy pożyczki. Dołączony do pozwu przelew ww. kwoty nie wskazuje jednoznacznie, że pochodzi od pozwanej. (vide: karta 37-39)

Istotą zobowiązania, wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązkowi pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Dopóki przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, dopóty nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

Sumą powyższego jest stwierdzenie, że powód nie udowodnił, aby doszło do zawarcia umowy pożyczki, na którą się powołuje, oraz aby (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeniosła na własność pozwanej jej przedmiot, tj. środki pieniężne w kwocie 2.500,00 zł. W związku z tym brak podstaw do uznania, że po stronie pozwanej jako pożyczkobiorcy powstał obowiązek zwrotu przedmiotu świadczenia. Okoliczności te mają zasadnicze znaczenie, bowiem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06).

Powodowy Fundusz wywodzi swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności, zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 14 sierpnia 2018 r.

W myśl art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Podnieść również należy, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego oznaczenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Z umowy przelewu z dnia 14 sierpnia 2018 r. nie wynika, że jej przedmiotem była wierzytelność, przysługująca cedentowi wobec pozwanej, mająca swe źródło w umowie pożyczki nr (...) z dnia 08 lutego 2018 r. – przy założeniu, że doszło do jej zawarcia. Odsyła ona do Załącznika nr 1 jako jej integralnej części. Tymczasem w Załączniku tym brak ww. umowy pożyczki nr (...) z dnia 08 lutego 2018 r. (vide: karta 32). Natomiast dane pozwanej i przedmiotowej umowy pożyczki widnieją w dokumencie na karcie 34 akt. Nie wynika z niego jednak, że jest to załącznik do umowy przelewu z dnia 14 sierpnia 2018 r. Jest to luźna kartka, nie połączona trwale z ww. umową cesji i nie zawierająca żadnych odnośników do niej.

W konsekwencji strona powodowa nie sprostала wymogom, wynikającym z powołanych przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Nie udowodniła tym samym swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Mając na uwadze powołane wyżej okoliczności i przepisy, powództwo należało oddalić.

SSR Agnieszka Brzowska